

Rozloučení

Ocitla jsem se na půvabné stezce za teplého, letního podvečera. Nevím, jak jsem se sem dostala, nejspíš jsem zabloudila po cestě domů. Moje podvědomí se mnou nechtělo spolupracovat, měla jsem pocit, jako bych ztratila všechny své myšlenky a vzpomínky. Jediné štěstí bylo, že bylo teplo a pořád jsem viděla na cestu pod nohama.

Rozhlédla jsem se kolem sebe a uviděla jsem tak krásnou přírodu, která vypadala, jako by do ní nikdy nezasáhla lidská ruka. Vše bylo barevné, slunce svými paprsky svítilo na květiny, které kvetly všude kolem cesty, kudy jsem šla. Kam jsem se podívala, tam létali motýli s křídly tak nádhernými a zajímavými, že bych se na ně mohla dívat hodiny a hodiny. Vše vypadalo jako z pohádky. Bylo to, jako bych si toto místo vysnila ve svých snech. Konečně jsem se podívala před sebe a uviděla jsem osobu, která stála na konci cesty a dívala se dolů z velkého kopce. Vypadalo to jako vyhlídkové místo, odkud vidíte na celé údolí pod námi. Čím blíž jsem byla, tím víc mi tato osoba byla povědomá. Když jsem byla pár metrů od ní, poznala jsem, o koho se jedná. Byl to můj dědeček z otcovy strany. Obrátil svůj pohled na mě a zeširoka se na mě usmál. Došla jsem k němu, objala ho a dala mu pusku na tvář jako vždy, když ho vidím. Uvnitř mě jsem cítila, že je něco špatně. „Proč jsme tu jenom on a já?“ ptala jsem se sama sebe potichu.

„Víš, holčičko,“ řekl mým směrem, „lidé přicházejí i odcházejí.“ Nechápala jsem, co tím myslí, ale než jsem se ho stihla na cokoliv zeptat, všechno se začalo motat. Silný vítr utrhнул květiny, listy a motýly seskupil do velké skupiny kolem mě. Vypadalo to, jako by se kolem mě vytvořilo menší tornádo ze všech věcí, které jsem viděla po cestě. Nahlas jsem křičela: „Dědo! Co se to děje?“, ale odpovědi jsem se nedočkala.

Trhnutím jsem se probudila ze svého divného, ale přitom zajímavého snu. Sama pro sebe jsem se usmála a utřela si slzy z mých očí. „Dočkala jsem se,“ řekla jsem si sama pro sebe „konečně se se mnou rozloučil a já ho mohla naposledy vidět.“